

עומדת למסור את הילד לאימוץ. כשהגיע הרגע ללדת, הלכתי לבית-חולים ולא מסרתי אותו לאף אחד. הוצאתי אותו משם באותה צורה שהוצאתי את הראשון. החבר שלי עשה לי סקנדלים נוראים. באותו זמן גרנו בדירה קטנה בצפון תל-אביב. שמתי את הילד בחדר לחוד וכל הזמן שמרתי שהוא לא יבכה, כדי שהחבר שלי לא ירגיש אותו, שהוא מפריע לו. אחרי כמה חודשים הוא הסכים להתחתן איתי.

ציפי: למה רצית כל כך להתחתן?

רותי: אחרי שנולד הילד השני החלטתי שאני עוזבת את הזנות לא היו לנו חסכוניות. אבל החלטנו לנסות להיות כמו כל האנשים. אחרי שהתחתנו באמת עשינו את זה. לקחנו את הילדים ועברנו לגור בעיר-פיתוח בנגב, שאני לא רוצה להגיד את שמה מפני שהאנשים שהכירו אותי שם לא ידעו מה העבר שלי ומה אני עושה עכשיו. בעלי החליט לעבוד בבניה ובצבועות ואני עבדתי כמלצרית בבית-מלון. הייתי מרוויחה 400 לירות בחודש. בשביל שמירה על הילדים שילמתי 200 לירות. הנסיעה לעבודה הייתה עולה לי לירה וחצי. או יכולתי להסתדר בכסף הזה?

בחזרה לרחוב הירקון

ציפי: לא החזקת מעמד בעבודה?

רותי: את בעלי פיסרו מהעבודה. אחרי כמה זמן פיסרו גם אותי. רצו שאעבוד בלילה. לא יכולתי בגלל הילדים. אחד מהם היה אז קטן מאוד. זה היה פחות משנה כשעובתי את העבודה. הלכתי לעבוד בתור מלצרית ב"אולפן לעברית. אבל גם שם לא הלך. הלכתי ללשכה ה"סוציאליט שיעזרו לי. הם אמרו שאני ובעלי צעירים ואנחנו יכולים לעבוד והם לא מטפלים במיורים כמו שלנו. גם המשפחה שלי הייתה ענייה ולא יכלה לעזור לנו. התחלתי לחלום בלילות איך אני חוזרת לזנות ומרוויחה כסף. וככה זה היה. אחרי שראיתי שאין לי עזרה משום מקום, ואנחנו נשארים בלי אוכל והילדים בלי בגדים, החלטתי לחזור לתל-אביב, לעבוד בזנות.

בעלי בהתחלה לא הסכים. הוא נשאר עם הילד הגדול ב"עיר-פיתוח. אני עם הילד הקטן היינו בתל-אביב. אחרי כמה חודשים בעלי גם כן הגיע.

תיכף שהגעתי לתל-אביב יצאתי לעבוד ברחוב הירקון והתחלתי להרוויח הרבה כסף. שכרתי דירה, קניתי טליוויזיה והסתדרתי.

ציפי: לא היה לך קשה המעבר הזה, אחרי שחיית יותר משנה כאשה רגילה, לחזור לעבוד ברחוב?

רותי: בזמן הראשון זה היה קשה מאוד. אבל כשי ראיתי שאין אף אחד שעוזר לי אחרי שחזרתי למוטב, ולאף אחד לא איכפת ממני, התגברתי על זה. בהתחלה הייתי בוכה הרבה, למה שהבן הגדול שלי לא היה איתי, אבל אמרתי לעצמי: "יותר טוב שאני אעבוד בתור זונה מאשר שהילדים שלי ירעבו ללחם".

אני לא משתגעת מהכסף. כבר ראיתי בחיים שלי הרבה כסף. אבל אחרי התקופה שהייתי הגונה — באמת, השחולתי להיות הגונה — וראיתי שזה לא משנה לאף אחד אם את זונה או הגונה, למדתי דבר אחד: "אי אפשר לחזור למוטב מבלי שמישהו יתן לך יד ועוזר לך".

השלמתי עם זה, שהגורל שלי זה להיות זונה.

בגליון הבא של

השולח הזה

המשך הראיון "אני יצאנית"

רותי מספרת על עולם הזנות הישראלי

רותי: הוא היה כל הזמן בירושלים, אצל המשפחה שלו... גבר לא מצאתי, אבל החברה שלי הסכימה לבוא איתי. באתי בשעה 12 לבית-החולים. הילד כבר היה לבוש, מוכן ליציאה. האחות, שלא חשבה על כלום, ניגשה אלי והגישה לי את הילד. לקחתי אותו וברחתי יחד איתו מבית-החולים. את התעודות שלו סידרתי כבר כשהייתי בבית.

הלכתי לגור איתו בבית-מלון. היו לי או חיים קשים מאוד. בסוף ההריון כבר לא הירווחתי כלום והסכנויות לא היו לי. היו ימים שלילד היה בקושי חלב לשחוח. אני כמעט לא אכלתי. אבל החברות שלי, שאיתן עבדתי ברחוב, ראו מה מצבי וכל אחת עזרה.

ציפי: בכל השנים האלה שעבדת לא הסכת אף גרוש?
רותי: לפני שהייתי בהריון לא הייתי חושבת על שום עתיד. את כל הכסף שהיה לי הייתי מכניסה לקלוב קלפים. שלוש שנים הייתי משחקת כל הלילה בקלובים. הייתי גרה בבית-מלון, משלמת 40 לירות כל לילה. כשי הייתי כבר בחודשים המוקדמים של ההריון, שקלתי 60 קילו. אף בן-אדם לא רצה ללכת איתי, למה שאני הייתי קטנטנות והיתה לי בטן לא רגילה.

לא היה לי אפילו כסף לעשות ילד ברית. לא היה איכפת לי שום דבר. כל הזמן הייתי מודאגת על הברית שלו. עד שבאו אלי החברות ואמרו לי שאין לי מה לדאוג. שכל ענין הברית סודר.

הן הכינו הכל. היתה דירה והן עשו ממנה אולם גדול. הביאו מוהל ודוקא היה גורא נחמד. אחרי-כך החזרתי את הבן שלי למלון. בעלת-המלון היתה אשה רעה. כשידעה שהייתי צריכה לרחוץ את הילד היתה מנתקת את החשמל. על כל קערה של מים חמים, הייתי משלמת חצי לירה. כשהייתי רואה באיזה מצב אני והילד, הלכתי לטיפת-חלב. לא סיפרתי שום דבר, אבל בתעודה שלו כתוב שאין לו אבא. איך שהוא יצאתי מזה. הצלחתי לספר כאילו כן יש לו אבא וזאת רק טעות.

תמיד רואו בטיפת-חלב שאני עצובה. תמיד היה הילד חולה ואני הייתי בוכה. פעם האחות שם ביקשה ממני את הכתובת ואמרה שתבוא לבקר אצלי ביקור-בית. לא ידעתי מה לענות לה. אבל איך שחזרתי הביתה, היא באה אחרי. כשנכנסה לחדר התחילה גם היא לבכות. היא אמרה לי לבוא אליה מחר. כשבאתי, היא הכינה לי מתנה: שמיכה לעגלה. היא הבטיחה שתעזור לי הרבה. אבל יותר לא באתי לשם. לא רציתי שידעו שאני יצאנית.

יום-הולדת ב-8000 לירות

ציפי: את מתכוונת שחזרת לעבוד ברחוב?
רותי: כן. חודש אחרי הלידה התחלתי לעבוד. שכרתי דירה. תמיד קניתי לילד שלי בגדים. אחרי-כך הסכתי לי עצמי קצת כסף. רציתי להחזיר לבחורות שעשו בשבילי את החגיגה של הברית. כשהוא היה בן שנה עשיתי לו חגיגת יום-הולדת גדולה, שעלתה לי 3000 לירות. שבוע ימים הייתה אצלי בבית תזמורת שניגנה כל הזמן. היו אנשים השתוללו ועשו נזק. הם שכרו את הרהיטים, ו" הבנות הוציאו את הכרזים והרימו את הבאלאטות. בעל-הדירה תבע אותי אחרי-כך למשפט. יצא פסק-דין שאני צריכה לשלם לו 5000 לירות פיצויים. ככה שהיום-הולדת הזה עלה כבר 8000 לירות.

ציפי: והחבר שלך, הוא עזב אותך?
רותי: לא. אחרי חודש, כשהתחלתי לעבוד, הוא חזר מירושלים והמכנו לחיות ביחד. אחרי שנתיים עוד פעם נכנסתי להריון. עכשיו הוא כבר התנגד שאלד את הילד. בסוף הוא אמר לי שיסכים להתחתן איתי רק אם אני אמר סור את הילד שאלד לאימוץ. בהתחלה התנגדתי. אבל הוא עשה לי כל כך את המוות שהסכמתי. כל הזמן שהייתי בהריון נחתי לו את ההרגשה שאני

תיכף שלחו אותי לעזרה-ראשונה. בעזרה ראשונה הביאו רופא דחוף. הוא מצא אצלי בצואר שני חורים ונתן תעודה שהיה כתוב שם "נסיון לרצח, חבלה גופנית חמורה ואונס". האונס זה היה בגלל זה שהשניים שכבו איתי בכוח ואני התנגדתי. אחרי-כך לקחו אותי לרדינג, איפה שכל הענין הזה קרה.

אחרי המיקרה הזו הייתי בסיוט. היה לי קליינט אחד, רופא, שהייתי הולכת אליו הביתה. תמיד הייתי עולה אליו במעלית ויורדת במעלית. כשיצאתי מהבית של הרופא, הוא פתח לי את הדלת של המעלית לרדת. באמצע הדרך המעלית נעצרה. חשבתי שאולי מחכים לי למטה. קיבלתי קריזה והתחלתי לצעוק בכל הכוח שלי. הרופא שמע את זה והעלה את המעלית.

הוא ביקש שאכנס אליו הביתה ואספר לו למה אני כל כך פחדת. סיפרתי לו הכל.

ציפי: והמשטרה, האם הם מצאו את אלה שתקפו אותך? איך זה נגמר?

רותי: לא מצאו שום דבר. אחרי שנה שלחו לאמי את התחזוים ואת החולצה שלי, שלבשתי באותו לילה והמשטרה לקחה לבדיקה. כתבו שלא יכולים למצוא את האנשים. אז האמא שלי 'שלחה לי מברק. היא לא ידעה אם אני חיה או מתה. מאז נשארתי כל הזמן בפחד.

חיפשתי גבר ולא מצאתי

ציפי: את מזכירה כל פעם את הבחור שהפך להיות בעלך. מיהו? איך היכרת אותו למה התחתנת איתו?

רותי: את זה נעזוב. אני לא רוצה להכניס אותו...
ציפי: אינך צריכה לגלות את זהותו. רציתי לדעת איך הגעת להתחתן איתו?

רותי: הכרתי אותו עוד בירושלים. הוא היה צעיר ויפה. הוא היה מסתובב בכל המקומות שאנחנו הונוגות. היינו מסתובבות בלילות. הוא עבד במועדון קלפים. פעם הוא התחיל לדבר איתי ומצאתן בעיני. אחרי שבוע היינו חברים. כשעברתי לתל-אביב הוא עבר יחד איתי.

ציפי: אהבת אותו?
רותי: כן. אבל אני לא רוצה לדבר עליו.

ציפי: ומתי נולדו הילדים?
רותי: כשהגעתי לתל-אביב ירדתי מיד לרחוב הירקון.

חלק מהבחורות שם הכירו אותי, לא עשו לי צרות ונתנו לי לעבוד. לגור הלכתי בבית-מלון. הייתי עובדת בלילה משבע עד עשר ומרוויחה אולי 300 לירות בערב. אבל בבוקר כבר לא היה לי בדרך כלל גרוש. הכל הוצאתי במועדון הקלפים.

שלוש שנים אחרי שהגעתי לתל-אביב נכנסתי להריון. באותו זמן כבר הייתי גרה עם החבר שלי באותה דירה, אבל לא היינו נשואים.

ציפי: רצית בילד, או שהוא נולד מפני שלא הייתה לך ברירה?

רותי: נורא רציתי שיהיה לי ילד. בהתחלה החבר שלי התנגד. בסוף הוא הסכים. כשהגיע הזמן הלכתי לבית-חולים ללדת. היתה בעיה איך לרשום את הילד — את מי לרשום בתור האבא שלו. החבר שלי הסכים שאלד את הילד אבל הוא לא היה מוכן לחתום על אבהות. אז אחרי שנכנסתי לבית-חולים הייתה לי בעייה אחת: איך להוציא משם את הילד בלי שיהיו לי בושות, בלי שכולם בבית החולים ידעו שיש לי ילד בלתי-חוקי. שכבתי כל הזמן ושברתי לי את הראש. בבית-החולים אמרתי שבעלי עובד בנגב ובגלל זה הוא לא יכול לבקר אותי. אחרי שנולד

הילד הכנתי תוכנית. שלושה ימים אחרי הלידה קמתי מהמיטה וברחתי מבית-החולים.

ציפי: איזה בית-חולים זה היה?

רותי: בית-החולים לילדות בקריה, בתל-אביב... הלכתי לחברה שלי ולקחתי ממנה בגדים בשביל הילד. אחרי כך חזרתי לבית-החולים ואמרתי להם שלמחרת אני רוצה לצאת ושיכינו לי את הילד. למחרת שוב ברחתי והלכתי לחפש מישהו, איזה גבר שיבוא יחד איתי לקחת את הילד.
ציפי: למה לא לקחת את החבר שלך?